

Arrest

nr. 54 890 van 25 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigerese nationaliteit te zijn, op 3 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX loco advocaat R. BELDERBOSCH en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn van Niger afkomstig van Gotheye. U hebt uw land van herkomst verlaten omwille van problemen met het dorps hoofd van Gotheye. U vroeg op 15 januari 2008 een eerste maal asiel. Uw aanvraag werd door het Commissariaat-generaal op 25 juli 2008 beslist met een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende op 13 augustus 2008 beroep aan tegen deze beslissing, maar op 22 januari 2009 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de negatieve beslissing genomen door het Commissariaat-generaal.

U hebt op 6 mei 2010 een tweede maal asiel aangevraagd. U verklaart niet te zijn teruggekeerd naar Niger. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u een opsporingsbevel neer en een

kopie van een echtscheidingsakte. U verklaart dat u nog steeds gezocht wordt door het dorpshoofd van Gotheye en uw oom werd opgepakt zodat hij zou zeggen waar u zich bevindt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft de door u aangehaalde elementen voor uw tweede asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat u blijft bij de redenen aangehaald in uw eerste asielaanvraag (zie gehoor CGVS, p.3). Er dient te worden vastgesteld dat uw eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden door het Commissariaat-generaal en de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag kunnen op zich niet de geloofwaardigheid van uw eerste asielaanvraag herstellen. Men dient in dat opzicht er op te wijzen dat een document, om bewijskrachtig te zijn, een verhaal moet ondersteunen dat ook samenhangend en geloofwaardig is en dat dit niet het geval is. U legt een opsporingsbevel neer waarmee u wil aantonen dat u nog steeds wordt gezocht. Het document bevat zoveel spellingsfouten dat moeilijk kan worden aangenomen dat dit door een officiële instantie of autoriteit werd opgesteld. Aldus kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document. U verklaart dat de legercommandant dit bevel aan uw moeder bezorgde, maar u blijkt niet te weten hoe deze commandant heet (zie gehoor CGVS, p.4). Het is verder merkwaardig dat deze documenten zijn gedateerd in maart 2009 en u deze pas in mei 2010 bij uw tweede aanvraag voorlegt. Wanneer u hierop wordt gewezen, antwoordt u geen contact te hebben gehad met Niger. U verklaart pas contact te hebben gemaakt met uw land van herkomst wanneer u niet langer in uw huis kon blijven in België (zie gehoor CGVS, p.2). U stelt dat u dacht dat alles in orde was zolang u in uw eerste asielprocedure zat. Nochtans mag verwacht worden dat u, in uw vermeende situatie, op welke wijze dan ook, zou getracht hebben contact op te nemen met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw problemen geëvolueerd zijn. Het gegeven dat u pas nadat uw eerste asielprocedure was afgerond contact opnam met Niger en deze documenten verkreeg, komt gesolliciteerd over en relateert uw beweerde vrees.

U legt een tweede document neer, namelijk een echtscheidingsakte, dd.15.9.2009 opgesteld door het dorpshoofd van Gotheye. Ook dit document bevat meerdere spellingsfouten, waardoor eveneens getwijfeld kan worden aan de authenticiteit.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan dat hij door het aanbrengen van documenten zijn asielrelaas, zoals uiteengezet in zijn eerste asielprocedure, met bewijzen wenst te ondersteunen, en dat zodoende het eerste asielrelaas moet worden gezien in het licht van deze bijkomende bewijzen, en niet omgekeerd dat de beweerde ongeloofwaardigheid van zijn eerste asielrelaas tot een automatische afwijzing van zijn tweede asielaanvraag mag leiden.

Aangaande het door hem neergelegde opsporingsbevel merkt verzoeker op dat een dergelijk document wordt opgesteld door bijvoorbeeld lagere militairen die de Franse taal niet zo goed beheersen en dat het niet ongevoel is in Niger dat officiële documenten in gebrekkig Frans worden opgesteld. Hooggeplaatste militairen, zoals de legercommandant die het opsporingsbevel aan verzoekers moeder bezorgde, worden niet met hun naam aangesproken, zodat het niet onwaarschijnlijk is dat verzoeker de naam van de commandant niet kent. Voor wat betreft het feit dat de documenten dateren van maart 2009 en dat hij deze pas voorlegt in kader van zijn tweede asielaanvraag in mei 2010 merkt verzoeker op dat hij niet wilde dat men in Niger te weten kwam waar hij zich bevond en daarom zo weinig contact opnam met Niger. Hij heeft er bovendien enkel zijn moeder zodat het niet eenvoudig is zijn belangen te behartigen en van op afstand de nodige documenten te verzamelen en naar België verstuurd te krijgen.

Voor wat betreft de aangebrachte echtscheidingsakte, opgesteld door het dorps hoofd, merkt verweerder op dat deze wel het Frans als administratieve voertaal hanteert maar het Frans zelf heel beperkt beheerst.

2.2. Daar waar verzoeker ten aanzien van de commissaris-generaal aanvoert dat deze in de bestreden beslissing verwijst naar de vaststellingen gedaan tijdens de eerste asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens nagaat die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij eerdere asielaanvragen. Aangezien verzoeker middels het bijbrengen van documenten "(...) *zijn asielrelaas, zoals uiteengezet in zijn eerste asielprocedure, met bewijzen wenst te ondersteunen (...)*", brengt hij de door hem aangehaalde gegevens en verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn eerste asielaanvraag terug in het debat, en worden ze derhalve mee in het beraad genomen.

Verzoeker tracht zijn als ongeloofwaardig beoordeelde eerste asielaanvraag middels het bijbrengen van documenten tijdens zijn tweede aanvraag te herstellen.

Ten aanzien van deze documenten heeft de commissaris-generaal terecht pertinente opmerkingen gemaakt inzake de authenticiteit van het door verzoeker neergelegde opsporingsbevel en de echtscheidingsakte. In casu werd terecht vastgesteld dat het opsporingsbevel dermate veel spellingsfouten bevatten dat niet kan aangenomen worden dat het opsporingsbevel werd opgesteld en uitgereikt door een officiële instantie of autoriteit. Ook de echtscheidingsakte, opgesteld door het dorps hoofd van Gotheye op een document dat zich bovendien voordoet als een standaarddocument aangezien slechts persoonlijke gegevens dienen te worden aangevuld, bevat meerdere spellingsfouten die de authenticiteit van het document ondergraven.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het neergelegde opsporingsbevel dateert van maart 2009, terwijl verzoeker het aanbrengt in het kader van zijn huidige asielaanvraag van mei 2010. Het feit dat verzoeker pas pogingen heeft ondernomen om contacten te hebben met zijn thuisland toen hij zijn woonplaats in België diende te verlaten naar aanleiding van de weigeringsbeslissing in het kader van zijn eerste asielaanvraag (administratief dossier, stuk 4, p.2) getuigt van weinig ernst en ondergraaft zijn voorgehouden vrees. Van verzoeker, die internationale bescherming inroept, mag immers verwacht worden dat hij, ook tijdens het verloop van zijn eerste asielprocedure, contact onderhoudt met zijn land van herkomst teneinde zich te informeren omtrent het verloop van zijn vermeende problemen; aldus kon hij eerder initiatief genomen hebben om bewijzen te leveren voor de feiten die hij inroept.

Hetzelfde geldt voor de echtscheidingsakte die gedateerd is op 15 september 2009.

Waar verzoeker tijdens het gehoor in het kader van zijn tweede asielaanvraag stelt: "*De mensen van een organisatie zijn gekomen in ons dorp. Ze brachten condooms en we moesten aan mensen uitdelen. We gaven het aan de mensen. Een van de mensen ging naar de chef en zei aan de chef dat het niet goed was voor moslims. De chef is dan naar mij komen zoeken*" wordt - zoals reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd vastgesteld - opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat hij noch het aantal (zelfs niet bij benadering) noch het merk van de condooms kon melden (zie ook: administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 3, p.19).

Verzoekers beweringen dat lagere militairen de Franse taal niet goed beheersen en dat hooggeplaatste militairen "*niet met hun naam worden aangesproken maar algemeen "commandant" worden genoemd*" alsook dat "*(...) het dorps hoofd, die wel het Frans als voertaal voor administratieve documenten hanteert, maar die het Frans slechts zeer beperkt beheerst (...)*" zijn niet dienstig om voormelde vaststellingen te weerleggen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. Verzoeker verzoekt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij bij terugkeer naar Niger gevaar loopt dat zijn leven of fysieke integriteit wordt aangetast waarbij hij nooit een effectieve bescherming kan krijgen tegen de agressie van politieke tegenstanders aangezien Niger een weinig ontwikkeld land is met weinig of geen controle en impact van de autoriteiten op de veiligheid van de burgers.

3.2. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde elementen als deze ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op het hoger gestelde (zie sub 2.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS